

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ

Κάτω οι επεμβάσεις του αμερικάνικου και διεθνούς ιμπεριαλισμού
Υπεράσπιση και Βάθεμα της Μπολιβαριανής Επανάστασης, για τη νίκη των εργατικών και λαϊκών μαζών

1. Ένα εξελισσόμενο πραξικόπημα. Η όξυνση και οι ταραχές στη Βενεζουέλα το τελευταίο διάστημα, είναι πλήρως ελεγχόμενες απ' τη λυσσασμένη ντόπια δεξιά αντίδραση, με την ανοιχτή υποστήριξη και καθοδήγηση του αμερικάνικου (και διεθνούς) ιμπεριαλισμού. Είναι κυριολεκτικά μια «εξέγερση των πλουσίων», ένα εξελισσόμενο πραξικόπημα για την ανατροπή του προέδρου Μαδούρο, διάδοχο του μεγάλου ριζοσπάστη ηγέτη Ούγκο Τσάβες (πέθανε πριν ένα χρόνο από καρκίνο).

Οι ταραχές προκαλούνται κυρίως από συμμορίες ακροδεξιών τραμπούκων και από ένα τμήμα φοιτητών προερχόμενων από μεσαία και αστικά στρώματα. Σε αρκετές γειτονιές στήνουν οδοφράγματα τα βράδια, καίγοντας κορμούς δέντρων, λάστιχα και κάδους απορριμμάτων, ενώ παράλληλα καταστρέφουν ιατρικά κέντρα, δημόσιες υπηρεσίες, λαϊκές αγορές όπου πωλούνται προϊόντα σε χαμηλές τιμές με καθεστώς διατίμησης, ακόμα και πυλώνες ηλεκτρικής ενέργειας, βυθίζοντας στο σκοτάδι για ώρες πολλές περιοχές. Φυσικά, δεν παραλείπουν να κατηγορήσουν την κυβέρνηση για «ωμή βία και καταστολή» και για τα προβλήματα που δημιουργούνται από τη δράση τους. Η προπαγάνδα των ντόπιων και ξένων Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης οργιάζει, παρουσιάζοντας ως «πειστήρια» της κυβερνητικής καταστολής οπτικοακουστικό υλικό από άλλες χώρες και εποχές.

Τηρουμένων των αναλογιών, αυτές οι αντιδραστικές συμμορίες/δυνάμεις είναι το αντίστοιχο μ' αυτές (ακροδεξιοί και φασίστες) τις οποίες ΗΠΑ και Ε.Ε. ανέβασαν στην κυβέρνηση του Κιέβου στην Ουκρανία, όπως και με τη «δική μας» Χρυσή Αυγή.

2. Η πορεία της σύγκρουσης. Ο θάνατος του Τσάβες είχε προκαλέσει εύλογη ανησυχία και αμφιβολία για το αν ο Μαδούρο θα ανταπεξέλθει στις τεράστιες δυσκολίες της σημερινής εσωτερικής και διεθνούς συγκυρίας. Στις προεδρικές εκλογές τον Απρίλη του 2013, ο Μαδούρο πέτυχε οριακή νίκη, με μόλις 1,5% διαφορά από τον υποψήφιο της δεξιάς Ενρίκε Καπρίλεις. Αυτό ενθάρρυνε τους καπιταλιστές να εντείνουν τις πιέσεις και τα σαμποτάζ εναντίον της κυβέρνησης. Ο Μαδούρο εμφανίστηκε διατεθειμένος για σημαντικές παραχωρήσεις, που περιλάμβαναν χαλάρωση στον έλεγχο της ροής των κεφαλαίων, ακόμα και αλλαγές στην εργατική νομοθεσία προς όφελος των εργοδοτών.

Οι υποχωρήσεις του ενθάρρυναν την αντίδραση και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που υπολόγισαν στη δημιουργία ρήγματος ανάμεσα στους «τσαβίστες» και τις μάζες, και γι' αυτό απέρριψαν στην πράξη οποιονδήποτε συμβιβασμό. Το οικονομικό σαμποτάζ οξύνθηκε στο έπακρο, κυρίως με την εκτόξευση των τιμών και του πληθωρισμού με διάφορους τρόπους (τεχνητή έλλειψη αγαθών λόγω συσσώρευσής τους σε αποθήκες, μαύρη αγορά και κομπίνες με την ισοτιμία του δολαρίου, φυγή δολαρίων και κεφαλαίων απ' τη χώρα κ.α.).

Ο Μαδούρο απάντησε στην πρόκληση με μαζικές κατασχέσεις προϊόντων και συλλήψεις κερδοσκόπων. Επίσης, δεν περιορίστηκε στη χρησιμοποίηση της αστυνομίας και του κρατικού μηχανισμού, αλλά ευνόησε

και τη μαζική λαϊκή συμμετοχή στην προσπάθεια καταστολής της κερδοσκοπίας (μέσω του φορέα Indepabis). Ανέκτησε έτσι την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και των φτωχών, γεγονός που αποτυπώθηκε στις δημοτικές εκλογές του Δεκέμβρη, όπου οι κυβερνητικοί υποψήφιοι επικράτησαν με συνολική διαφορά κοντά στο 10%.

3. Το εξελισσόμενο πραξικόπημα στη Βενεζουέλα είναι απ' τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα της έντασης της επιθετικότητας των δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και Ε.Ε. σ' όλο τον κόσμο. Μαζί με την Ουκρανία, είναι σε εξέλιξη παρόμοιου τύπου επεμβάσεις και με τη χρήση ανάλογων αντιδραστικών δυνάμεων, για την επιβολή απόλυτα ελεγχόμενων λύσεων και φιλοϊμπεριαλιστικών καθεστώτων σε πολλά μέρη του κόσμου (Τουρκία, Ταϊλάνδη, Αφρική, Συρία κ.α.). Αυτή η νέα «Σταυροφορία του δυτικού κόσμου», δηλαδή των συνασπισμένων ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ε.Ε. είναι ένας θανάσιμος κίνδυνος και ο νούμερο ένα εχθρός για το εργατικό κίνημα, τους αγώνες, τις εξεγέρσεις και επαναστάσεις των πληβειακών μαζών. Ανοίγει μια εποχή επαναφοράς αιματοβαμένων στρατιωτικών δικτατοριών (π.χ. Αίγυπτος). Φέρνει τεράστιους κινδύνους για γενίκευση των συγκρούσεων και των πολέμων (π.χ. σύγκρουση Κίνας-Ιαπωνίας στον Ειρηνικό, με την εμπλοκή και της Ρωσίας και της Κίνας), απειλώντας την ανθρωπότητα με σφαγεία και όλεθρο. Ταυτόχρονα, συνοδεύεται από ένταση του οικονομικού πολέμου (φυγή κεφαλαίων, υποτίμηση νομισμάτων, πρόκληση ύφεσης κ.λπ.) ενάντια στις «αναδυόμενες» οικονομίες, σημαντικούς ανταγωνιστές των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-Ε.Ε.

Η πάλη για το σταμάτημα αυτής της σκοτεινής πορείας είναι πρωταρχικό καθήκον για το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του.

4. Η κυβέρνηση Μαδούρο έχει κάθε δικαίωμα –αλλά και υποχρέωση απέναντι στις εργατικές και λαϊκές μάζες που την στηρίζουν–, να χτυπήσει σκληρά το εξελισσόμενο πραξικόπημα της ντόπιας αντίδρασης και των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Καμία εμπιστοσύνη στα χαλκευμένα ρεπορτάζ των ελληνικών και διεθνών ΜΜΕ, που παρουσιάζουν όποιον αντιστέκεται στα σκοτεινά σχέδια των ιμπεριαλιστών ως «αυταρχικό δεσπότη», ενώ τα δικά τους φερέφωνα και καθάρματα ως «φωνή της αλήθειας» και «δημοκράτες».

Ταυτόχρονα, οι δημοκρατικές ελευθερίες που έχουν κατακτήσει οι εργαζόμενοι και ο λαός, οι συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης στη Βενεζουέλα, πρέπει να διαφυλαχθούν σαν κόρη οφθαλμού. Αυτό δεν είναι αδυνάτισμα, αλλά αντίθετα δυνάμωμα του αγώνα για να νικηθεί η αντίδραση και ο ιμπεριαλισμός.

5. Η επίθεση στη Βενεζουέλα και το «τσαβικό» καθεστώς έχει και μια τεράστια συμβολική σημασία, καθώς ο Τσάβες και η Μπολιβαριανή Επανάσταση, εκτός από τις προοδευτικές πολιτικές τους προς όφελος των πληβειακών μαζών, ήταν κατά βάση αυτά που επανέφεραν τη συζήτηση για το Σοσιαλισμό στον 21ο αιώνα (μετά το ιστορικό τραύμα της κατάρρευσης των σταλινικών καθεστώτων).

Μετά τη θριαμβευτική εκλογή του στην προεδρία το 1998, η κυβέρνηση του Τσάβες (παρότι δεν ήταν βέβαια σοσιαλιστική), έδωσε απ' την αρχή το στίγμα της προς όφελος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων: εθνικοποίηση της πετρελαϊκής βιομηχανίας και άλλων στρατηγικών τομέων, διανομή τσιφλικιών σε φτωχούς αγρότες, δραστική μείωση της ανεργίας και της φτώχειας, διαρκής ενίσχυση της δημόσιας υγείας και παιδείας, σύγκρουση με τις πολιτικές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η Βενεζουέλα του Τσάβες έγινε μόνιμος πόλος έλξης για κάθε προοδευτική κυβέρνηση και κίνημα στη Λατινική Αμερική αλλά και ευρύτερα. Η πολιτική αυτή οδήγησε σε ραγδαία άνοδο της ταξικής αυτοπεποίθησης του προλεταριάτου της Βενεζουέλας, που προχώρησε ακόμα και σε εγχειρήματα εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης. Ο ιμπεριαλισμός και η ντόπια αστική τάξη επιχείρησαν να ανατρέψουν τον Τσάβες με πραξικόπημα το 2002, το οποίο όμως τσακίστηκε από την άμεση και μαζική αντεπίθεση της εργατικής τάξης και των φτωχών μαζών. Η εμπιστοσύνη του λαού εξασφάλισε στον Τσάβες άλλες δύο άνετες εκλογικές νίκες, το 2006 και το 2012.

6. Η καλύτερη εγγύηση για να ηττηθεί το εξελισσόμενο πραξικόπημα της αντίδρασης και του ιμπεριαλισμού στη Βενεζουέλα, είναι η συνέχιση και το βάθεμα της επανάστασης, η μετατροπή της σε σοσιαλιστική. Η κρίση, ο πληθωρισμός, η ανεργία, η διαφθορά, η εγκληματικότητα και τα σαμποτάζ των καπιταλιστών δεν αντιμετωπίζονται απλά με μια «φιλολαϊκή» πολιτική στα πλαίσια του καπιταλισμού, αλλά με δραστικά αντικαπιταλιστικά μέτρα, εθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο, μονοπώλιο του εξωτερικού εμπορίου, έλεγχο της ροής κεφαλαίων. Η καταστολή των κερδοσκόπων και των ακροδεξιών/φασιστικών συμμοριών δεν γίνεται με τους μηχανισμούς του αστικού κράτους αλλά με τη δημιουργία εργατικών πολιτοφυλακών και γενικό εξοπλισμό του προλεταριάτου. Σ' αυτό το δρόμο, το διεθνές εργατικό κίνημα πρέπει, στηρίζοντας την πάλη των μαζών ενάντια στο πραξικόπημα, να δώσει έμπρακτη βοήθεια για το χτίσιμο ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος στη Βενεζουέλα, ώστε η σύγκρουση να καταλήξει στη νίκη των εργατικών και λαϊκών μαζών, στην οικοδόμηση μιας δικής τους εξουσίας.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ